

UDĚLÁ COKOLI, ABY JI DOSTAL... VČETNĚ LHANÍ.

twisted
LIES

LŽI NA OSTŘÍ NOŽE

ANA HUANG

 BARONET

Twisted Lies: Lži na ostří nože

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Ana Huang
Twisted Lies: Lži na ostří nože – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

twisted
LIES
LŽI NA OSTŘÍ NOŽE

twisted
LIES
LŽI NA OSTRÍ NOŽE

Twisted (4)

ANA HUANG

 BARONET

Všem, jejichž oblíbená barva je morálně šedivá.

Varování

Tento příběh obsahuje morálně šedivého alfa hrdinu, explicitní sexuální obsah, vulgární výrazy, podrobný popis násilí a témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá.

Playlist

- „Tears of Gold (Slowed)“ – Faouzia
- „Made to Love“ – John Legend
- „God Is a Woman“ – Ariana Grande
- „Infinity“ – Jaymes Young
- „Style“ – Taylor Swift
- „Crazy in Love“ – Sofia Karlberg
- „Coffee“ – Miguel
- „Heat Waves“ – Glass Animals
- „I Know You“ – Skylar Grey
- „Earned It“ – The Weeknd
- „Beautiful“ – Bazzi
- „Die for You“ – The Weeknd
- „Harleys in Hawaii“ – Katy Perry
- „Said I Loved You... But I Lied“ – Michael Bolton

1. KAPITOLA

Stella

„STELLO!“

Zrychlil se mi tep. Zvuk Meredithina hlasu ve mně vždy vyvolal instinkt „uteč, nebo boj“.

„Ano?“ Skryla jsem nervozitu za neutrální výraz.

„Myslím, že můžeš odvézt všechny věci do kanceláře sama.“ Navlékla si kabát a přes rameno si přehodila kabelku. „Mám rezervaci na večeři a mám co dělat, abych to stihla.“

„Ji...“

Zmizela za dveřmi.

„... stěže můžu,“ dokončila jsem větu.

Fotograf na chvíli přestal s tím, co právě dělal, a pozvedl obočí směrem ke mně. Odpověděla jsem mu unaveným pokrčením ramen. Nebyla jsem první asistentka, která trpěla pod tyranskou šéfovou, a jistě nebudu ani poslední.

Kdysi dávno byla práce v módním časopisu mým snem. Nyní, po čtyřech letech v *DC Style*, realita otupila jakýkoli lesk, který jsem si kdysi vysnila.

Než jsem sbalila věci na focení, odvezla je do kanceláře a vydala se pěšky domů, po čele mi stékal pot a z mých svalů se pomalu stávalo želé.

Slunce zapadlo už před půl hodinou a pouliční lampy vrhaly na zasněžené chodníky zamlženou oranžovou záři.

Pro město platilo varování před sněhovou bouří, ale počasí se mělo pokazit až později večer. Navíc pro mě bylo rychlejší jít pěšky než jet metrem, které stávkovalo pokaždé, když napadlo jen pár centimetrů sněhu.

Člověk by si myslel, že město bude lépe připravené, vzhledem k tomu, že tu sněžilo každý rok, ale kdepak. Ne ve Washingtonu.

Neměla bych se při chůzi dívat do mobilu, zvláště vzhledem k počasí, ale nemohla jsem si pomoci.

Vyhledala jsem si e-mail, který jsem dostala dnes odpoledne. Zírala jsem na něj a čekala, až se slova přeskupí do něčeho méně znepokojujícího, jenže to se nestalo.

S platností od 1. dubna se cena za soukromý pokoj v Domově pro seniory Greenfield zvyšuje na 6500 dolarů měsíčně. Omlouváme se předem za případné nepříjemnosti, které Vám to může způsobit. Jsme však přesvědčeni, že tyto změny povedou k ještě vyšší kvalitě péče o naše klienty...

Zelené smoothie, které jsem vypila místo oběda, mi šplouchalo v žaludku.

Prý *nepříjemnosti*. Jako by nezvýšili ceny pro asistované bydlení o víc než dvacet procent. Jako by živé, dýchající, *zranitelné* lidské bytosti netrpěly kvůli chamtivosti nového managementu.

Nádech, jedna, dva, tři. Výdech, jedna, dva, tři.

Zhluboka jsem dýchala a snažila se zahnat narůstající úzkost.

Maura mě prakticky vychovala. Byla jedinou osobou, která tu pro mě vždycky byla, i když mě teď ne-

poznávala. Nemohla jsem ji přestěhovat do jiného domova s pečovatelskou službou. Greenfield byl široko daleko nejlepší a stal se jejím domovem.

Nikdo z mých přátel ani z rodiny nevěděl, že platím za její péči. Nechtěla jsem, aby to vyvolalo nevyhnutelné otázky.

Musela jsem prostě najít způsob, jak pokrýt vyšší náklady. Možná si vezmu víc zakázek nebo vyjednáám vyšší sazby za svůj blog a Instagram. Čekala mě večere se společností Delamonte v New Yorku, což byl podle mého manažera ve skutečnosti konkurz na pozici nové ambasadorky jejich značky. Kdyby to vyšlo...

„Slečno Alonsová.“

Hluboký, sytý hlas se mi otřel o kůži jako černý samet a přiměl mě k tomu, že se mé kroky zastavily na místě. Mým tělem mimoděk projelo zachvění, zčásti varovné a zčásti plné radostného očekávání.

Poznala jsem ten hlas.

Slyšela jsem ho jen třikrát v životě, ale to mi stačilo. Stejně jako muž, kterému patřil, byl nezapomenutelný.

V hrudi se mi zatřepotala ostražitost, než jsem ji potlačila. Otočila jsem hlavu a sklouzla pohledem po silných zimních pneumatikách a elegantní linii černého McLarenu, který zastavil vedle mě. Teprve poté mé oči ulpěly na hlavě majitele hlasu, jež se objevila ve staženém okénku na straně spolujezdce.

Srdce se mi o zlomek úderu zpomalilo.

Tmavé vlasy. Oči barvy whisky. Tvář s tak dokonalými rysy, jako by ji vytesal sám Michelangelo.

Christian Harper.

Generální ředitel elitní bezpečnostní agentury, majitel bytového domu Mirage, v němž jsem bydlela, a dost možná ten nejkrásnější a zároveň nejnebezpečnější muž, jakého jsem kdy potkala.

Ve skutečnosti jsem ho téměř vůbec neznala a svůj odhad ohledně jeho *nebezpečnosti* jsem zakládala pouze na svém instinktu. Nicméně můj instinkt mě ještě nikdy nezklamal.

Zhluboka jsem se nadechla. Potom vydechla. A usmála se.

„Pane Harpere.“ Moje zdvořilá odpověď se setkala s nepatrně pobaveným úšklebkem.

Zřejmě jen on směl oslovovat lidi příjmením, jako bychom seděli v dusné zasedací místnosti.

Christian se zahleděl na sněhové vločky snášející se na moje ramena, než se mi znovu podíval do očí.

Tlukot mého srdce zpomalil o další zlomek úderu.

Pod tíhou jeho pohledu vzduch mezi námi naplnilo elektrické jiskření a mě stálo veškerou vůli, abych ten zvláštní pocit setřásla.

„Nádherné počasí na procházku.“ Jeho postřeh byl dokonce ještě sušší než jeho pohled.

Cítila jsem, jak rudnu. „Není to tak zlé.“

Teprve v tom okamžiku jsem si uvědomila, jak sníh znepokojivě rychle houstne. Vypadalo to, že se skutečně schyluje ke sněhové bouři.

„Můj byt je vzdálený jen dvacet minut chůze.“ Proč jsem to říkala? To přece věděl. Nejspíš jsem mu chtěla dokázat, že nejsem tak hloupá, abych se procházela venku během blizardu.

Ale když jsem se nad tím zamyslela, možná jsem přece jen měla jet metrem.

„Sněhová bouře už se blíží a na chodnících to klouže.“ Christian se opřel loktem o volant – proč byl ten pohyb tak sexy? „Svezu vás.“

Také bydlel v Mirage, takže to dávalo smysl. Jeho byt byl ve skutečnosti jen o patro výš než ten můj.

Přesto jsem zavrtěla hlavou.

Představa, že budu sedět v uzavřeném prostoru s Christianem, i když jen na pár minut, mě naplňovala podivným pocitem paniky.

„To je dobrý. Určitě máte lepší věci na práci než mě vozit. A procházka mi vyčistí hlavu,“ vyhrkla jsem. Neblábolila jsem moc často, ale když už k tomu došlo, nedokázal by mě zastavit ani jaderný výbuch. „Potřebuju se trochu protáhnout a taky vyzkoušet nové sněhule. Dnes je mám poprvé na nohou.“ *Přestaň mluvit.* „Takže, i když si vaší nabídky velice vážím, musím zdvořile odmítnout.“

Zadýchane jsem dokončila svůj nesouvislý miniprojev.

Konečně se mi dařilo říkat ne, ale ještě pořád jsem to přeháněla s vysvětlováním důvodů.

„Dává to smysl?“ dodala jsem, když Christian stále mlčel.

V tom okamžiku se k nám přihnal silný poryv větru. Shodil mi kapuci kabátu z hlavy a jeho chlad mi pronikl až do morku kostí, takže se mé tělo nedobrovolně zachvělo.

Dnes jsem se ve studiu pořádně zapotila, ale teď mi i pouhá vzpomínka na to připadala neskutečně vzdálená.

„Dává.“ Christian konečně promluvil, jeho tón i výraz však zůstávaly nečitelné.

„Dobře,“ vyblekotala jsem skrz drkotající zuby. „Tak už můžete...“

Přerušilo mě tiché cvaknutí odemykajících se dveří.

„Nastupte si, Stello.“

Poslušně jsem si vlezla do auta.

Namlouvala jsem si, že jsem to udělala jenom proto, že venkovní teplota během pěti minut klesla o deset stupňů. Moc dobře jsem však věděla, že je to lež.

Bylo to tím, jak vyslovil moje jméno. Tak klidně a zároveň s takovou autoritou, že moje tělo poslechlo dřív, než jsem stačila zaprotestovat.

Na to, že jsem ho sotva znala, měl nade mnou větší moc než kdokoli jiný.

Christian se odlepil od obrubníku a otočil knoflíkem na palubní desce. O vteřinu později se z ventilace vyvalilo teplo, které zahřálo mou zmrzlou pokožku.

Interiér auta voněl kůží a drahým kořením a byl až děsivě čistý. Žádné obaly od jídla, žádné prázdné kelímky od kávy, nikde ani smítko.

Zabořila jsem se hlouběji do sedadla a pohlédla na muže vedle sebe.

„Vždycky musí být po vašem, že?“ zeptala jsem se rádooby nenuceně a snažila se rozptýlit neviditelné napětí, které viselo ve vzduchu mezi námi.

Krátce se podíval mým směrem, než se znovu soustředil na silnici. „Vždycky ne.“

Místo toho, aby se napětí rozplynulo, ještě víc zhoustlo. Cítila jsem ho ve svých žilách, horké a neklidné, jako žhavý uhlík, který čeká na závan vzduchu, aby se probudil k životu.

Mise se nezdařila.

Otočila jsem hlavu a zadívala se z okna. Byla jsem příliš rozhozená z událostí dnešního dne, než abych se pokoušela o další konverzaci.

Měla jsem být ta vyrovnaná, pozitivní holka, která se řídila heslem, že na všem se dá najít něco dobrého. Takový obraz jsem si vytvářela většinu svého života, protože přesně to se ode mě jakožto od Alonsové očekávalo.

Alonsovi nikdy netrpěli záchvaty úzkosti a neměli bezesné noci. Nelámali si hlavu s každou maličkostí, která by se mohla další den pokazit.

Nikdo z rodiny Alonsových by nikdy nevyhledal terapii a nepral špinavé prádlo na veřejnosti.

Alonsovi měli být dokonalí.

Omotala jsem si řetízek s přívěskem kolem prstu, až mi odřízl krevní oběh.

Moji rodiče by si Christiana nejspíš zamilovali. Na první pohled byl dokonalý.

Bohatý. Atraktivní. Zdvořilý.

Štvalo mě to, skoro stejně jako to, jak ovládal prostor mezi námi, jak jeho přítomnost byla jedinou věcí, na kterou jsem se dokázala soustředit.

Upírala jsem oči na silnici před sebou, ale vůně jeho kolínské stále naplňovala moje plíce a mé tělo se nepatrně chvělo vědomím, jak se jeho svaly při každém otočení volantu napínají.

Neměla jsem do toho auta nastupovat.

Kromě tepla bylo jedinou výhodou to, že se dřív dostanu pod teplou sprchu a do postele. Už jsem se nemohla dočkat...

„Rostlinám se daří dobře.“

Prohodil tu větu tak nenuceně a nečekaně, že mi trvalo několik vteřin, než jsem si uvědomila, co se to děje. Za prvé, někdo přerušil ticho a vytrhl mě tím ze zamýšlení, a za druhé, ten někdo byl Christian, a ne výplod mé fantazie.

„Co prosím?“

„Rostliny v mém bytě.“ Zastavil na červenou. „Daří se jim dobře.“

Co to... *Aha.*

Konečně mi to secvaklo a hned poté jsem pocítila drobný záchvěv pýchy. „To jsem ráda.“ Nejistě jsem se na něj usmála, teď když se konverzace dostala na bezpečné, neutrální území. „Potřebuji jen trochu lásky a pozornosti, aby se jim dařilo.“

„A vodu.“

Zamrkala jsem nad jeho konstatováním zřejmého, zbytečného faktu. „A vodu.“

Ta slova mezi námi chvíli visela ve vzduchu, než jsem se začala smát a Christianovy koutky úst se taky zvlhnily do úsměvu.

Atmosféra se konečně rozjasnila a uzel v mé hrudi se uvolnil.

Když se na semaforu rozsvítila zelená, hlasité dunění motoru téměř přehlušilo jeho další slova. „Jste šikovná.“

Tváře mi zrudly, ale odpověděla jsem jen mírným pokrčením ramen. „Mám ráda květiny.“

„V tom případě se na tuhle práci dokonale hodíte.“

Jeho rostliny jen tak tak přežívaly, když jsem převzala péči o ně výměnou za zachování současné výše nájemného.

Poté, co se moje kamarádka a bývalá spolubydlící Jules minulý měsíc odstěhovala ke svému příteli, jsem měla na výběr jen ze dvou možností. Buď si najít novou spolubydlící, nebo se z Mirage odstěhovat někam jinam, protože jsem si nemohla dovolit sama platit tak vysoký nájem. Byt v Mirage mi přirostl k srdci, ale raději bych snížila kvalitu svého bydlení, než abych žila s cizím člověkem. Kvůli pocitům úzkosti bych to nezvládla.

Christian nám laskavě snížil nájemné už tehdy, když jsme sem poprvé přišly na prohlídku bytu. Běžná cena byla zcela mimo náš rozpočet, takže jsem byla v šoku, když mi navrhl další dohodu poté, co jsem nadhodila možnost, že se budu muset vystěhovat.

Popravdě to bylo trochu podezřelé, ale Christian se přátelil s manželem mé kamarádky Bridget, a tak jsem si řekla, že jeho nabídku přijmu. O jeho rostliny jsem

se starala už pět týdnů a během té doby se nic hrozného nestalo. Nikdy jsem se s ním nesetkala, když jsem přišla do jeho bytu. Prostě jsem jen zalila květiny a zase odešla.

„Jak jste poznal, že se na tu práci hodím?“ Mohl mi navrhnout jakýkoli jiný úkol – vyřizovat pochůzky, postarat se o jeho prádlo, úklid bytu (ačkoliv už měl hospodyně na plný úvazek). Starat se o jeho rostliny bylo podivně specifické.

„Nijak.“ V jeho hlase jsem slyšela apatii a ještě něco jiného, nedefinovatelného. „Byla to šťastná náhoda.“

„Nepřipadáte mi jako někdo, kdo věří na náhody.“

Christianův skepticismus prosakoval do všeho – do dokonalých linií jeho obleku, do jeho klidných slov, do jeho chladného pohledu.

Byly to rysy člověka, který uctíval moc, logiku a chladný, tvrdý pragmatismus. V jeho světě nemělo místo něco tak mlhavého jako náhoda.

Z nějakého důvodu to Christianovi připadalo legrační. „Věřím na náhody víc, než si myslíte.“

Jeho sebekritický tón ve mně vyvolal pochybnosti.

Přestože jsem měla přístup do jeho bytu, skoro nic jsem o něm nevěděla. Jeho střešní apartmá bylo zosobněním dokonalého designu, ale nenacházely se v něm téměř žádné osobní věci.

„Povíte mi o tom něco víc?“

Christian zajel do soukromé garáže Mirage a zaparkoval na vyhrazeném místě u zadního vchodu.

Žádná odpověď?

Na druhou stranu, ani jsem žádnou nečekala.

Christian Harper byl muž zahalený stíny a temnotou. Ani Bridget toho o něm moc nevěděla, jen to, co se proslýchalo.

Když jsme prošli vchodem do haly, už jsme spolu nepromluvili.

Ačkoliv Christian musel měřit víc než sto devadesát centimetrů, stačila jsem jeho rychlému tempu. Naše kroky se na mramorové podlaze dokonale sladily.

Vždycky jsem si uvědomovala svoji výšku, ale Christianova přítomnost mě obklopovala jako bezpečná deka, odvádějící pozornost od mé postavy urostlé Amazonky.

„Už nikdy nechodíte venku ve vánici, slečno Alonsová.“ Zastavili jsme se u výtahů a podívali se jeden druhému do očí. Jeho úsměv se vrátil, plný šarmu a sebejistoty. „Nemůžu si dovolit, aby jeden z mých nájemníků umřel na podchlazení. Bylo by to špatné pro byznys.“

V hrdle mi zabublal nečekaný smích. „Jsem si jistá, že byste za mě rychle našel náhradu.“

Nevěděla jsem, jestli za mou lehkou dušnost může chlad, který mi přetrvával v plicích, nebo skutečnost, že Christian stojí tak blízko vedle mě.

Neměla jsem o něj zájem. Neměla jsem zájem o *žádného* muže. Mezi prací v časopise a svým blogem jsem neměla čas ani pomyšlení na nějaké randění.

To však neznamenal, že bych byla imunní vůči jeho přítomnosti.

V jeho očích barvy whisky něco jasně vzplálo, než to rychle pohaslo. „Raději bych to nedělal.“

Mírná dušnost se změnila v něco těžšího, co mi ještě víc přidusilo hlas.

Každá věta z jeho úst pro mě byla šifrou, kterou jsem nedokázala rozluštit, prošpikovaná skrytým významem, do něhož byl zasvěcený jen on sám, zatímco já jsem se musela potácet ve tmě.

S Christianem jsem mluvila třikrát v životě: jednou, když jsem podepisovala nájemní smlouvu, podruhé

jen tak mimochodem na Bridgetině svatbě a konečně potřetí, když jsme probírali moji situaci ohledně nájmu poté, co se Jules odstěhovala.

Ve všech třech případech jsem odcházela ještě víc zmatená než předtím.

O čem že jsme to mluvili?

Od Christianovy odpovědi neuplynula ani minuta, ale ta minuta se mi zdála jako celá věčnost.

„Christiane.“

Hluboký hlas s mírným přízvukem přetrhl nit mých myšlenek a vrátil mě do přítomnosti.

Čas i můj dech se ustálily ve svém obvyklém rytmu, než jsem otočila hlavu.

Vysoký muž. Tmavé vlasy. Olivová pleť.

Nově příchozí nebyl tak klasicky krásný jako Christian, ale ve svém obleku šitém na míru vypadal tak mužně, že bylo těžké odvrátit zrak.

„Doufám, že neruším.“ Muž se podíval mým směrem.

Starší muži mě nikdy nijak zvlášť nepřitahovali, a jemu muselo být už hodně přes třicet, ale *páni*.

„Vůbec ne. Přišel jsi právě včas.“ V Christianově klidné odpovědi jsem zaslechla nepatrný náznak podráždění. Postavil se přede mě, takže mi zablokoval výhled na toho muže.

Muž se zasmál a obešel Christiana tak okatě, jako by se mu vysmíval. Napřáhl ke mně ruku. „Dante Russo.“

„Stella Alonsová.“

Čekala jsem, že mi potřese pravicí, ovšem k mému překvapení mou ruku zlehka uchopil a přešel svými rty po kloubech prstů.

Kdyby to udělal někdo jiný, působilo by to lacině, ale u tohoto muže to kupodivu bylo přirozené a docela příjemné.

Možná to bylo tím jeho přízvukem. Měla jsem slabost pro všechno italské.

„Dante.“ Pod klidným povrchem Christianova hlasu se skrývalo ledové ostří, které by dokázalo rozříznout i kost. „Už máme zpoždění.“

Dante vypadal nevzrušeně. Jeho ruka ještě chvíli zůstala na mojí, než ji odtáhl.

„Rád jsem vás poznal, Stello. Jsem si jistý, že se ještě uvidíme,“ protáhl a v jeho sytém tónu jsem zaslechla náznak smíchu.

Měla jsem podezření, že jeho pobavení není namířeno směrem ke mně, ale k druhému muži, který nás sledoval s ledovým výrazem v očích.

„Děkuju. Také jsem vás ráda poznala.“ Téměř jsem se na Danteho usmála, avšak něco mi říkalo, že by to právě teď nebyl dobrý nápad. „Hezký večer.“ Podívala jsem se na Christiana. „Hezký večer, pane Harpere. Děkuju za svezení.“

Vložila jsem do svého hlasu hravý tón a doufala, že se mi podaří rozbít jeho žulový výraz.

Jeho oči však byly tvrdé, když naklonil hlavu a pronesl: „Dobrou noc, slečno Alonsová.“

Tak fajn. Nechala jsem Christiana a Danteho ve vstupní hale, kde byli vystaveni obdivným pohledům několika kolemjdoucích žen, a vyjela výtahem do svého bytu. Vzhledem k výškovému limitu budov ve Washingtonu to bylo tak blízko střešního bytu, jak jen to šlo, aniž bych se přestěhovala do Christianova apartmá v jedenáctém patře nade mnou.

Nevěděla jsem, co způsobilo Christianovu náhlou změnu nálady, ale měla jsem dost svých starostí na to, abych se tím zabývala.

Prohrabávala jsem se v tašce a snažila se najít klíče ve zmeti šminek, účtenek a sponek.

Opravdu jsem potřebovala vymyslet lepší způsob organizace své kabelky.

Po několika minutách hledání jsem v prstech sevřela kovový klíč.

Zrovna jsem ho zasunula do zámku, když mou kůži ovanul povědomý chlad a zježily se mi chloupky na zátylku.

Rychle jsem se rozhlédla kolem sebe.

Na chodbě nebylo slyšet žádné známky života, ale tiché hučení topení zničehonic získalo zlověstný tón.

Vzpomněla jsem si na dopisy a na momentky a začala mělce dýchat, než jsem rychle zamrkala.

Přestaň být paranoidní.

Už jsem nebydlela ve starém, nezabezpečeném domě poblíž kampusu. Byla jsem v Mirage, jedné z nejlépe střežených obytných budov ve Washingtonu, a on se mi už dva roky neozval.

Pravděpodobnost, že by se objevil zrovna tady, byla mizivá až nulová.

A přesto jsem měla pocit, že mi nohy přimrzly k podlaze. Rychle jsem odemkla dveře, odlepila jsem se, vklouzla dovnitř a zamkla za sebou. Světla se sama od sebe rozsvítila.

Ze všeho nejdřív jsem zkontrolovala všechny místnosti v bytě a ujistila se, že ve skříní ani pod postelí nečihá žádný vetřelec. Teprve poté jsem se trochu uvolnila.

Všechno bylo v pořádku. Nevrátil se a já jsem byla v bezpečí.

Ale bez ohledu na to, jak moc jsem sama sebe uklidňovala, mi můj instinkt nepřestával našeptávat, že mě někdo na chodbě sledoval.

2. KAPITOLA

Christian

DVEŘE KNIHOVNY SE ZA MNOU s tichým cvaknutím zavřely.

Pomalými a rozvážnými kroky jsem přešel místnost ke stolku s křesly, kde se Dante už pohodlně usadil se sklenkou skotské.

V čelisti mi pulzoval sval.

Kdybychom neměli tak dlouhou společnou historii a kdybych nebyl jeho dlužníkem za laskavost, kterou mi prokázal, jeho hlava už by ležela roztráštěná na barovém vozíku vedle něj.

Nejen za to, že si u mě bez dovolení nalil drink, ale především za ten jeho nehorázný výstup před chvílí v hale.

Nesnášel jsem, když někdo sahal na to, co bylo moje.

„Přestaň se škaredit, Harpere.“ Dante si líně lokl ze skleničky. „Nebo ti to zůstane a ženským se přestaneš líbit.“

Můj chladný úsměv mu prozradil, jak málo mi na tom záleží. „Možná kdyby ses řídil svou vlastní radou, nemusel bys spát v jiném pokoji než tvoje snoubenka.“

Škodolibě jsem zaznamenal, jak přimhouřil oči. Pokud Stella byla mou slabostí, Vivian byla jeho.

Dynamika jejich vztahu mě po pravdě nezajímala, ale bavilo mě sledovat, jak zavrčí pokaždé, kdykoliv se zmíním o jeho snoubence. O níž navíc tvrdil, že ji nesnáší.

Jestli jsem si někdy myslel, že mám problémy, tak Dante jich měl nekolinásobně víc.

„Rozumím,“ řekl přiškrceným hlasem. Usměvavý Dante zmizel a na jeho místo se opět vrátil ten protivný kretén, na kterého jsem byl zvyklý. „Ale nepřišel jsem sem diskutovat o Vivian ani o Stelle, takže se pojďme věnovat skutečnému problému. Kdy už se *kurva* budu moct zbavit toho obrazu? Ta věc vypadá přílišně.“

Při zmínce o další tajemné ženě v mém životě jsem se přinutil potlačit myšlenky na tmavé lokny a zelené oči.

Magda, obraz, který byl prokletím mé existence od chvíle, kdy se mi poprvé dostal do rukou. Ne kvůli tomu, čím byl, ale kvůli tomu, co představoval.

„Nikdo ti neřekl, že si ho musíš pověsit do své galerie.“ Přistoupil jsem k baru a nalil si skleničku. Dante, ten bastard, dopil láhev mojí nejlepší skotské. „Pro mě za mě ho můžeš strčit třeba do skříně.“

„Nezaplatil jsem tolik peněz za *Magdu* jenom proto, abych ten obraz schovával ve skříní. Nemyslíš, že by to bylo podezřelé?“ Jeho hlas byl plný sarkasmu.

„Evidentně máš problém a já jsem nabídl řešení.“ Nonšalantně jsem pokrčil rameny. „Nemůžu za to, že se ti nezamlouvá. A jen tak mimochodem...“ Usadil jsem se do křesla naproti němu. „Ten obraz jsem zaplatil *já*.“

To však bylo jen mezi námi. Pro veřejnost byl Dante Russo hrdým majitelem jednoho z nejošklivějších uměleckých děl na světě. Na druhou stranu, lidi si zá-

roven mysleli, že zmíněné ohyzdné dílo je obraz neocenitelné hodnoty, kvůli kterému stojí za to krást a zabíjet, a to jen díky jednoduše padělaným dokumentům.

Nechtěl jsem, aby po něm někdo šel, ale potřeboval jsem záminku, proč jsem na jeho ochranu vynaložil tolik prostředků.

Nebylo za tím žádné převratné obchodní tajemství, jak si všichni mysleli. Bylo v tom něco osobního, to však bylo něco, o co bych se nikdy s nikým nepodělil.

Dante si mě prohlížel přes okraj své skleničky. „Proč ti na něm pořád tolik záleží? Dostal jsi, co jsi potřeboval, a vypátral jsi zrádce. Tak tu zatracenou věc prostě spal. Až ti ji prodám zpátky, samozřejmě,“ dodal ještě.

„Mám k tomu své důvody.“

Přesněji řečeno jeden důvod, ale kdybych mu to řekl, stejně by mi nevěřil.

Nemohl jsem se přimět k tomu, abych ten obraz zničil. Na to byl příliš velkou součástí mé minulosti.

Nebyl jsem sentimentální člověk, ale v mém životě existovaly dvě oblasti, v nichž můj obvyklý pragmatismus nefungoval: Stella a *Magda*.

Naneštěstí pro Axela, bývalého zaměstnance, který *Magdu* ukradl a dal ji do zástavy Sentinelu, mému největšímu konkurentovi, on do této kategorie výjimek nespadal.

Myslel si, že ten obraz je vysoce lukrativní obchodní zboží, protože tak jsem to řekl těm několika lidem, kterým jsem ho svěřil k ochraně.

Netušili, že hodnota obrazu pramení z něčeho mnohem osobnějšiho a pro ně mnohem méně užitečného.

Zbavil jsem se Axela, počkal na vhodnou dobu, až se všichni v Sentinelu uklidní, a pak jsem s jejich kybernetickým systémem vyjebal natolik, že se mi podařilo smazat několik milionů z jejich hodnoty. Ne dost

na to, abych je zničil, protože něco takového by se dalo vystopovat až ke mně, ale dost na to, abych vyslal zprávu.

Ti idioti, co řídili Sentinel, byli tak hloupi, že se pokusili ukrást obraz zpět poté, co ho prodali. Zřejmě si mysleli, že by ho mohli použít jako odvetu proti mně.

V *Magdě* nenašli žádné obchodní tajemství, avšak věděli, že je pro mě ten obraz důležitý. Byli na správné stopě a já jsem je nechal při tom. Ale měli si na tu práci najmout někoho jiného než druhořadého člena ohijského gangu.

Snaha Sentinelu zamést stopy byla tak fušerská, až to bylo téměř urážlivé.

Nyní byl obraz v Dantově péči, což sloužilo dvojímu účelu: nemusel jsem se na něj dívat a nikdo, dokonce ani Sentinel, by se ho neopovážil ukrást.

Poslední člověk, který se o něco takového pokusil, skončil v tříměsíčním kómatu, se dvěma chybějícími prsty, znetvořeným obličejem a rozdrcenými žebry.

Dante vydal netrpělivý zvuk, ale byl dostatečně chytrý na to, aby dál nenaléhal.

„Fajn, nenechám si ho však navždy. Kazí mi to pověst sběratele,“ zabručel.

„Všichni si myslí, že je to vzácný kus umění z osmnáctého století. Budeš v pohodě,“ podotkl jsem suše.

Ve skutečnosti ten obraz existoval jen necelá dvě desetiletí.

Bylo až fascinující, jak snadné bylo zfalšovat bezcenné „umění“ a dokumentaci dokládající jeho pravost.

„Jestli se na tu zrůdnost budu muset dívat každý den, tak z toho oslepnu.“ Dante si přejel palcem po spodním rtu. „Když už jsme u toho, tak Madigan byl dnes ráno oficiálně vykopnutý z Valhally.“

Atmosféra se pod tíhou nového tématu změnila.

„Dobře že se ho zbavili.“

Ropného magnáta, který v současné době čelil žalobě půl tuctu bývalých zaměstnanců za sexuální obtěžování a napadení, jsem nikdy neměl v lásce.

Madigan byl odjakživa slizoun. Teď to bylo poprvé, co byl pohnán k zodpovědnosti.

Klub Valhalla se pyšnil exkluzivitou, jeho členy se mohli stát jen ti nejbohatší a nejmocnější lidé na světě. Značný počet těchto členů, včetně mě, se nezabýval výhradně legálními aktivitami.

Ale i tento klub měl své hranice a rozhodně se nehodlal nechat zatáhnout do mediálního cirkusu kolem Madiganova procesu.

Ve skutečnosti mě překvapovalo, že ho nevyloučili už dávno.

Ještě chvíli jsme s Dantem diskutovali o soudu a dalších obchodních záležitostech, dokud se neomluvil s tím, že si musí vyřídit důležitý telefonát.

Jako generální ředitel Russo Group, konglomerátu s luxusním zbožím, který čítal více než tři desítky módních, kosmetických a lifestylových značek, trávil Dante polovinu svého bdělého času obchodními hovory.

Jakmile mi mozek přestala zaměstnávat konverzace s Dantem, moje myšlenky se stočily k jisté brunetce.

Pokud jsem měl v hlavě chaos, ona byla mou kotvou.

Moje myšlenky se pokaždé vracely k ní.

Vzpomínka na ni, jak kráčí po zasněžené ulici, vlasy má rozcuchané větrem a oči jí září jako dva nefrity, mi zůstávala v hlavě. Pořád jsem v sobě cítil její teplo, jako sluneční paprsek vykukující po bouřce.

Neměl jsem jí snižovat nájemné, když se poprvé přišla podívat na byt, a už vůbec jsem jí neměl dovolit, aby platila jen polovinu nájmu poté, co se Jules odstě-

hovala. Výměnou za to, že se bude starat o moje zasraný kytky, aby to nevypadalo moc podezřele.

Ty rostliny mi byly úplně u prdele. Byly tam jenom proto, že interiérový designér tvrdil, že „dotvářejí byt“. Věděl jsem však, že Stella rostliny miluje, a bylo to lepší než po ní chtít cokoli jiného.

Bydlet s ní ve stejném domě bylo svým způsobem mučivé, ale nemohl jsem z toho obviňovat nikoho jiného než sám sebe.

Cítil jsem roztrpčení a frustraci. Měl jsem slabost pro Stellu Alonsovou a nenáviděl jsem se za to.

Vytáhl jsem telefon a málem se přihlásil na jistou sociální síť, než jsem se zarazil. Místo toho jsem zadal kód své zašifrované mobilní sítě.

Nebyl tak silný jako ten, který jsem měl v notebooku, nicméně v nouzi to muselo stačit.

Moje frustrace potřebovala ventil a dnes byl John Madigan tím šťastným cílem. Nedokázal jsem si představit nikoho, kdo by si to zasloužil víc.

Dal jsem dohromady seznam jeho zařízení. Telefony, počítače, dokonce i jeho chytrou ledničku a budík s Bluetooth, plus všechny s tím spojené účty.

Trvalo mi méně než pět minut, než jsem našel, co jsem hledal – video, které vinou své hlouposti sám pořídil. Nutí na něm svoji asistentku, aby mu vykouřila ptáka. Dále sérii nechutných zpráv, které poslal jednomu ze svých kamarádů z golfu vzápětí poté.

Přeposlal jsem to žalobci s e-mailovou adresou toho kamaráda z golfu. Jestli jsou ve své práci dobří, mohli by soudce přesvědčit, že se jedná o přípustný důkaz.

Zprávy jsem rovněž odeslal do klíčových médií, protože proč ne?

Pak, čistě proto, že mě Madiganův ksicht rozčiloval, jsem vyměnil jeho nejvzácnější akcie za nekvalitní

a věnoval značnou částku z jeho peněz organizaci bojující proti sexuálnímu násilí.

S každým klepnutím na klávesnici se uvolňovalo napětí z mých svalů.

Kybernetická sabotáž byla lepší než hloubková masáž.

Zastrčil jsem si telefon do kapsy právě v okamžiku, kdy Dante znovu vstoupil do knihovny.

„Musím se vrátit do New Yorku.“ Popadl sako z opěradla gauče a na tváři se mu zračilo podráždění. „Je tu... jistá osobní záležitost, kterou musím vyřešit.“

„To mě mrzí,“ utrousil jsem. „Doprovodím tě ven.“ Počkal jsem, až vyjde ze dveří, a pak jsem dodal: „Ta osobní záležitost není Vivienin bývalý přítel, který se objevil u tebe doma, že ne?“

V jeho očích se objevilo překvapení, následované vztekem. „Cos to kurva udělal, Harpere?“

„Jen jsem zprostředkoval setkání tvé snoubenky s jejím starým přítelem.“ Stačila jedna krátká esemeska od „Vivian“ a ex okamžitě přiběhl. Ubohé, ale užitečné. „Protože jsi se mnou vyjebal, napadlo mě, že ti to oplatím. A Dante?“ Odmlčel jsem se s rukou na klince. Dantův vztek byl téměř hmatatelný, ale on se z toho dostane. Měl si předem rozmyslet, jestli mu to divadlo se Stellou stojí za to. „Ještě jednou se Stelly dotkneš a už nebudeš mít žádnou snoubenku.“

Zabouchl jsem mu dveře před nosem.

Dante byl můj první klient a starý přítel. Neprovozoval jsem ho často.

Ovšem jak jsem řekl, nesnášel jsem, když někdo sahá na to, co bylo moje.

Urovnal jsem si rukávy košile a vrátil se do knihovny. Můj pohled putoval po celé místnosti, než se zastavil na obřím zarámovaném puzzle visícím nad krbovou římsou.

Deset tisíc drobných dílků tvořilo úchvatný duhový oblouk, jehož linie vytvářely trojrozměrný sférický efekt.

Trvalo mi čtyři měsíce, než jsem ho dokončil, ale stálo to za to.

Křížovky, skládačky, šifry, to všechno uspokojovalo mou neukojitelnou potřebu a touhu po výzvách. Stimulaci. *Něco*, co rozjasňovalo nudu světa, který byl vždy o pět kroků pozadu.

Čím byla hádanka těžší, tím víc jsem ji toužil vyřešit.

Existoval jen jeden hlavolam, který jsem nerozlouskl. Zatím.

Přejel jsem palcem po malém tyrkysovém prstenu, který jsem měl v kapse.

Jakmile se mi to podaří, budu moct svou znepokojivou posedlost Stellou Alonsovou jednou provždy hodit za hlavu.

3. KAPITOLA

Stella

25. února

UŽ JSOU TO TŘI DNY, co jsem se dozvěděla, že v Greenfieldu navyšují ceny, a stále jsem nepřišla na žádné dobré řešení. Hledám si další práci, ale mou největší naději je nadcházející večere s Delamontem. Brady je přesvědčený, že je to konkurz na pozici ambasadorky jejich značky a že ta práce bude placená šestimístnou sumou... pokud ji dostanu.

Myslím, že jsem ještě nikdy netoužila po nějaké smlouvě tak moc jako teď. Nejenže by to vyřešilo můj problém s Greenfieldem – přinejmenším na příští rok – ale Delamonte je značka, se kterou jsem odjakživa chtěla spolupracovat. Vlastně to byla první značka, od níž jsem si něco koupila.

No dobře, byl to jen parfém, který jsem si pořídila na střední škole, ale stejně. Ten parfém jsem milovala, a upřímně, vzdala bych se každého jiného partnerství, kdybych pro ně směla pracovat.

Jen bych si přála vědět, co hledají, abych se na to mohla připravit. Ani nevím, kolik dalších blogerek pozvali nebo kdo ještě přijde na tu večeri.

*Nejspíš to zjistím, až tam dorazím.
Do té doby... mi drž palce. Budu to potřebovat.*

Za co jsem dnes vděčná:

1. Croissanty
2. Vlaky z Washingtonu do New Yorku
3. Bradyho (neříkej mu to, nebo bude moc nafoukaný)

Moje cesta do New Yorku byla sérií katastrof.

Tu sobotu jsem jela vlakem, a když jsem dorazila do domu v centru města, v němž se konala večeře, okamžitě jsem věděla, že měl můj manažer Brady pravdu. Byl to konkurz.

Kromě zaměstnanců Delamonte byli jedinými přítomnými lidmi pouze blogeři.

Ale přestože nás na večeři bylo šest, Luisa, generální ředitelka společnosti Delamonte, strávila celou hodinu rozplýváním se nad Rayou a Adamem, nejnovějšími miláčky světa influencerů a jediným přítomným párem.

Sotva jsem se dostala ke slovu mezi jejími nadšenými výkřiky. Raya v minulém týdnu dosáhla hranice jednoho milionu a čtyř set tisíc sledujících a pár se příští týden chystal na výlet do Paříže.

Jednou jsem si vzala slovo a zeptala se na novou kolekci, ale Luisa mě odbyla třemi slovy, než se znovu obrátila na Rayu.

Kdyby tu byli moji rodiče, nejspíš by mě vydělili. Nepřenesli by přes srdce, že jsem nedokázala dostat jméno Alonso a upoutat pozornost všech lidí na této akci.

To byla katastrofa číslo jedna.

Katastrofa číslo dvě přišla poté, co se všichni usadili a podávaly se předkrmy.

„Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Při zvuku toho líného hlasu jsem pocítila tlak na hrudi. „Dopravní zácpa.“

Ne. To není možné.

Existovala větší pravděpodobnost, že mě zasáhne meteorit, než že dvakrát během jednoho týdne narazím na Christiana Harpera mimo budovu Mirage. A ještě k tomu v *New Yorku*!

Ale když jsem zvedla oči, byl tam.

Vyrýsované lícní kosti a oči barvy whisky. Hřích a nebezpečí zabalené do dokonalého obleku.

Jídlo v mých ústech začalo chutnat jako popel. Ze všech lidí, které jsem nechtěla za svědky svého neúspěchu a pádu, byl on na prvním místě.

Ne proto, že bych měla strach, že mě bude soudit. Právě naopak. Bála jsem se, že to *neudělá*. Téměř cizí člověk, který se ke mně choval lépe než ti, kteří mě měli bezpodmínečně milovat.

A to bych nedokázala snést.

Luisa vstala a přivítala ho vroucným objetím. Přes hukot krve ve svých uších jsem však neslyšela většinu z toho, co říkala.

„... generální ředitel Harper Security... starý přítel...“

Christianův výraz zůstával zdvořilý, téměř nezúčastněný, zatímco Luisa mluvila, ale v jeho očích, které se upíraly na mě, nebylo nic nezúčastněného.

Byly temné a vědoucí, jako by dokázaly strhnout každou masku, kterou jsem ukazovala světu, a najít tu dívku rozbitou na kusy, jež se pod ní skrývala.

Jako by si myslel, že ty rozbité kusy jsou stejně krásné.

Znepokojeně jsem zamrkala a přerušila oční kontakt.

Nic z toho si nemohl myslet.

Vždyť mě ani neznal.

Luisa dokončila to, co muselo být nejdelším představováním v historii představování, ale teprve když Christian vykročil ode dveří, uvědomila jsem si, že u stolu je jen jedno volné místo.

Vedle mě.

„Stello.“ Z hlubokého, sametového tónu jeho hlasu mi přejel mráz po zádech. „To je příjemné překvapení.“

Nadechla jsem se a pevně sevřela vidličku v prstech.

„Christiane.“ Nemohla jsem mu dost dobře říkat pane Harpere, když on mě oslovil křestním jménem.

Bylo to poprvé, co jsem vyslovila jeho jméno. Slabiky mi na jazyku prodlévaly déle, než bych čekala. Nebylo to nepříjemné, ale na můj vkus příliš důvěrné.

Odolala jsem nutkání odsunout se na židli, zatímco on na mě nepřestával zírat. Jeho tvář byla uvolněná, ale jeho oči byly jako rozžhavený jantar, když přejížděly od temene mé hlavy až do výstřihu šatů.

To zkoumání netrvalo ani pět vteřin, ohnivá stopa po jeho pohledu však přetrvávala.

Chladný, klidný, vyrovnaný.

„Netušila jsem, že...“ Hledala jsem správný výraz. „Jste nějak spojený s Delamontem.“

To nebyl ten správný výraz, avšak nevěděla jsem, jak jinak to formulovat. Všichni ostatní u stolu byli módní blogeři nebo zaměstnanci společnosti Delamonte. Christian nebyl evidentně ani jedno z toho.

„Nejsem,“ řekl jízlivě.

„Takže děláte na tajňačku módního blogera?“ utahovala jsem si z něho. Vykulila jsem oči a předstírala překvapení. „Neříkejte mi to. Váš blog se jmenuje... *Obleky a whisky*. Ne? Tak *Zbraně a růže*. Ne, moment.

To je název kapely.“ Poklepala jsem prsty o stůl. „*Kravaty a...*“

„Skončila jste?“ Netušila jsem, že je to možné, ale Christianův hlas byl ještě sušší. „Vyměňte si se mnou místo.“

Přestala jsem klepat prsty do stolu. „Proč?“

Měl sedět na nejlepším místě hned vedle Luisy, která byla příliš zaneprázdněná rozhovorem s Rayou na druhé straně, než aby si všimla, že se Christian ještě neposadil.

„Nemám rád roh stolu.“

Nevěřicně jsem na něj zírala. „Jak to děláte u stolu pro čtyři?“

Ignoroval mou otázku.

Povzdechla jsem si a vyměnila si s ním místo. Začínali jsme přitahovat pozornost ostatních, a já jsem nechtěla dělat scény.

Byla jsem nervózní, že Luisa bude naštvaná, že jsem jejího vzácného hosta vyšoupla z místa. Ale jak večer pokračoval, Christianův podivný výstřelek se pro mě ukázal jako docela výhodný.

Teď jsem seděla hned vedle Luisy, která vůbec nevypadala naštvaně. A když se Raya omluvila s tím, že si musí odskočit na toaletu, konečně se obrátila ke mně.

„Děkuju, že jsi přijela do New Yorku. Víím, že jsi měla mnohem delší cestu než ostatní děvčata.“ Luisin obrovský prsten se zatřpytil ve světle, zatímco usrkávala svůj drink.

„Moc ráda.“ Jako by snad *někdo* odmítl pozvání na soukromou večeři pořádanou společností Delamonte. „Nenechala bych si to ujít ani za nic na světě.“

„Zajímalo by mě, proč se nepřestěhuješ do New Yorku. Je tady mnohem víc příležitostí než ve Washingtonu, pokud se chceš věnovat módě.“

Znělo to stejným dílem zvědavě a nesouhlasně, jako bych byla mimořádně zabeďněná, když nevím, kde je tráva zelenější.

Vzpomněla jsem si na Mauru a v krku se mi udělal knedlík.

„Chci být blízko rodině.“ Maura byla jako moje rodina, takže jsem *úplně* nelhala. „Ale zvažuju, že se brzy přestěhuju.“

Ani teď jsem nelhala. Doopravdy jsem o tom přemýšlela. Jen jsem věděla, že se to v dohledné době nestane.

„Mimochodem, gratuluju k úspěchu na Fashion Weeku.“ Záměrně jsem změnila téma. Nebyla jsem tu proto, abych mluvila o svém osobním životě. Přijela jsem, abych uzavřela smlouvu. „Ze všeho nejvíc se mi líbily ty pastelové pláště.“

Luisa se rozzářila při zmínce o nové kolekci pro nadcházející podzim/zimu a brzy jsme se ponořily do rozhovoru o nejnovějších trendech, které jsme minulý týden zaznamenaly na newyorském Fashion Weeku.

Kvůli práci jsem se nemohla zúčastnit osobně – pouze seniorští redaktoři DC Style, jako Meredith, dostali pozvánku. Ale sledovala jsem všechny přehlídky online.

Když se Raya vrátila z toalety, její úsměv zhořkl při pohledu na mě a Luisu, jak si nadšeně povídáme.

Ze všech sil jsem se jí snažila ignorovat.

Kdysi dávno jsme s Rayou byly kamarádky. Založila si účet před dvěma lety a obrátila se na mě s prosbou o radu. Ráda jsem jí pomohla. Když mě však před několika měsíci předběhla v počtu sledujících, přestala mi odpovídat na zprávy. Jediný kontakt, který jsme v těchto dnech měly, byl občasný pozdrav na nějaké akci.

Její raketový vzestup se dal vysledovat přímo k začátkům jejího vztahu s Adamem, který byl sám významným influencerem v oblasti cestování. Když spolu loni začali chodit, jejich dosah na sociálních sítích doslova explodoval.

Neexistovalo nic lepšího než vzájemná propagace a živení voyerské touhy veřejnosti sledovat milostný život cizích lidí.

Zatímco já jsem blogovala už téměř deset let a můj účet se před rokem zasekl na skromných devíti stech tisících sledujících. Stále to bylo obrovské publikum, a já jsem byla vděčná za každého z nich (kromě úchylnáků, kteří si Instagram pletli se seznamkou), ale nemohla jsem popřít realitu.

Moje sociální sítě stagnovaly, a já jsem neměla tušení, jak je oživit.

Uprostřed věty jsem se zarazila a ztratila myšlenku.

Raya okamžitě využila chvílky ticha. „Luiso, dolechla jsem se o výprodeji látek Delamonte v Miláně,“ zacvrlikala a přitáhla pozornost generální ředitelky zpět k sobě. „S Adamem se na jaře chystáme do Itálie, takže...“

Zmocnila se mě frustrace, když se Raye podařilo přerušit naši konverzaci.

Otevřela jsem ústa, abych jí skočila do řeči. V duchu už jsem to udělala, ale ve skutečnosti jsem se nedostala přes filtr své výchovy a celoživotní sociální úzkosti.

Katastrofa číslo tři.

Pro kohokoli jiného by Rayino přerušení nedosáhlo úrovně pohromy, ale můj mozek nedokázal vzdýcky rozklíčovat rozdíl mezi neúspěchem a katastrofou.

„Vedla jste si dobře.“

Srdce mi při zvuku Christianova hlasu poskočilo, než se vrátilo zpátky do normálního rytmu. „V čem?“

„S Luisou.“ Naklonil hlavu směrem k ní. Neuvědomila jsem si, že věnoval pozornost našemu rozhovoru. Po celou dobu konverzoval s dalším hostem, který se děl vedle něj u stolu z druhé strany. „Líbíte se jí.“

Vrhla jsem na něj pochybovačný pohled. „Mluvily jsme spolu jen asi pět minut.“

„Stačí jedna minuta, abyste na někoho udělala dojem.“

„Za minutu nikoho nepoznáte.“

„O tom nebyla řeč.“ Christian pozvedl sklenku s vínem ke rtům. Jeho slova byla uvolněná, ale rozhodná.

„Řekl jsem, že jste na ni udělala dojem.“

„A jaký dojem jsem udělala na vás?“

Ta otázka mezi námi zajiskřila a zasyčela jako drát pod vysokým napětím a spolykala tolik kyslíku, že se mi zničehonic ztěžka dýchalo.

Christian odložil sklenici s přesností, která mi pulzovala v hlavě. „Nepokládejte mi otázky, na které nechcete znát odpověď.“

Píchlo mě u srdce. „To je to tak zlý?“

Pokud mě paměť neklamala, naše první setkání bylo docela v pohodě. Řekla jsem mu asi tak dvě slova.

„Ne.“ To slovo zapůsobilo na moji kůži jako drsné pohlazení. „Tak dobrý.“

Polilo mě horko.

„Aha.“ Ztěžka jsem polkla. „No, pokud vás to zajímá, tak můj první dojem z vás byl, že se umíte velice dobře oblékat.“

To byl až můj druhý dojem. První dojem na mě ve skutečnosti udělal jeho *obličej*. Tak dokonale vyrýsovaný a symetrický, že by měl být v učebnicích jako ukázkový příklad ideální krásy.

Ale to bych nepřiznala, ani kdyby mi Christian přiložil pistoli k hlavě.

Kdybych to udělala, mohl by si myslet, že se s ním

pokouším flirtovat. A to by bylo jako otevřít plechovku červů, které by se mi už nikdy nepodařilo dostat zpátky.

„To je dobré vědět.“ Už zase ten jeho suchý tón.

Obsluha nám přinesla dezert, který Christian odmítl zavrtěním hlavy.

Dala jsem si do pusy kousek čokoládového dortu a slastně polkla, než jsem se ho rádoby nenuceně zeptala: „Jak víte, že se Luise líbím?“

„Prostě to vím.“

Jestli tímto způsobem vedl všechny své rozhovory, divila jsem se, že se ho ještě nikdo nepokusil probodnout. Nebo se o to možná někdo pokusil, a neuspěl.

„To není odpověď na mou otázku.“

„Lu, chystáš se teď někdy do Washingtonu?“ zeptal se. Ignoroval mou kousavou odpověď a vmísil se do Luisina rozhovoru s Rayou, jako by tam ta druhá blogerka ani nebyla.

„Zatím nic neplánuju.“ Luisa se na něj zvědavě po dívala. „Proč?“

„Stella mi zrovna říkala o jednom místě, které by bylo ideální pro tvoje focení pánských oděvů.“

Málem jsem se udusila dortem.

„Vážně?“ Luisa si mě prohlížela s novým zájmem. „To by bylo perfektní načasování. Naši lidi v poslední době nemůžou najít žádné místo, které by se hodilo k tématu a nebylo přelidněné. Kde to je?“

„Je to...“ Snažila jsem se vymyslet odpověď a v duchu jsem proklínala Christiana za to, že mě takhle postavil před hotovou věc.

Jaké místo ve Washingtonu by se hodilo na focení pánské módy?

„Říkala jste, že je to u nějakého starého skladiště,“ napověděl mi Christian.

V mžiku se mi v hlavě rozjasnilo.

Na okraji města stála stará průmyslová budova, u které jsem už několikrát fotila. Až do osmdesátých let minulého století to podle všeho byla rušná továrna, ale pak majitel přestěhoval své sídlo do Filadelfie. Když se nenašli žádní noví majitelé, budova začala chátrat a zarostla plevelem a břečťanem.

Člověk se tam musel vypravit pěšky, ale stálo to za to. Kontrast zeleně se starou ocelí poskytoval působivé pozadí pro focení, obzvláště luxusních kolekcí.

Ale jak o tom Christian mohl vědět?

„Jasně.“ Vydechla jsem a usmála se na Luisu. „To místo nemá žádnou skutečnou adresu, ale moc ráda tobě i členům týmu ukážu, jak se tam dostanete, pokud vás to bude zajímat.“

Zamyšleně poklepávala nehty o stůl. „Možná. Nemáš nějaké fotky?“

Našla jsem několik starých fotografií a ukázala je Luise, načech souhlasně povytáhla obočí.

„Ty jsou *nádherné*. Můžeš mi je poslat? Ráda bych je ukázala ostatním...“

Srdce mi poskočilo, když mi Luisa dala své telefonní číslo, abych jí mohla poslat odkaz. Když jsem však vzhlédla, mé vzrušení se vypařilo při pohledu na Rayu a Adama, jak si zuřivě šeptají a vrhají přitom kradmé pohledy mým směrem.

Po kůži mi přelétla úzkost jako roj včel.

To šeptání mě přeneslo zpátky do doby, kdy jsem chodila na střední školu a kdy se všichni začali hihňat a povídat si za mými zády, když jsem vešla do místnosti. Ve svých třinácti letech jsem se dostala do růstového spurtu a byla jsem tak vysoká, vyzáblá a neohrabaná, že jsem se stala snadným terčem tyranů.

Od té doby jsem z toho vyrostla, ale ta úzkost nikdy úplně nezmizela.

„My se chceme taky zasmát.“ Christianova ledabylá žádost v sobě skrývala temný podtón, který z Rayiny a Adamovy tváře setřel úsměvy. „Muselo to být něco vtipného.“

„Bavili jsme se o něčem osobním.“ Raya obrátila oči v sloup, ale v jejím výrazu byl náznak nervozity.

„Aha. Příště se toho zdržte na veřejné akci. Je to neuctivé.“ Obsah Christianova pokárání byl mírný, ovšem pronesl ho s takovým opovržením, že Raya zrudla.

Adam, místo aby svou přítelkyni bránil, zbledl a jen zíral do talíře.

Výměna názorů byla tak krátká a tichá, že si toho ostatní u stolu nevšimli. Dokonce ani Luisa, která byla příliš zaneprázdněná psaním esemesek (nejspíš už domlouvala návštěvu washingtonské lokace).

„Děkuju,“ řekla jsem tiše a přála si, abych byla dost odvážná na to, abych Rayu uzemnila sama.

„Lezli mi na nervy,“ zněla Christianova odtažitá odpověď.

Přesto se mi v žaludku usadilo teplo a zůstalo tam po celý zbytek večera a ještě i po rozloučení na konci večera.

Když jsem o půl hodiny později vycházela z budovy, měla jsem o něco lepší pocit ohledně svých šancí na získání pozice ambasadorky. Ale jisté nebylo zdaleka nic. Stále jsem byla přesvědčená, že Luisa dává přednost Raye, bez ohledu na to, co říkal Christian...

... který mimochodem teď kráčet vedle mě. Byla jsem ubytovaná v malém hotelu poblíž, pochybovala jsem však, že by tam mohl přebývat i Christian. Nejspíš bude nocovat v Carlyle nebo Four Seasons, a ne v hotýlku s osmi pokoji bez spousty vymožeností.

„Vy mě sledujete?“ zeptala jsem se, když jsme zahnuli do boční ulice.

Christianova přítomnost dominovala chodníku, vsa-kovala se do stínů a činila vzduch kolem nás nepřemo-žitelným. Tak tichá a smrtonosná, že se jí ani temnota neodvážila dotknout.

„Jen se ujišťuju, že se vrátíte do hotelu v pořádku a bezpečí,“ zamumlal.

„Nejdřív to svezení autem, teď tohle. To vždycky poskytujete svým nájemníkům takové služby?“

V očích barvy whisky se mu zablesklo, což vyvolalo ruměncem na mých tvářích. Christian se nezasmál, jeho výraz zůstal vážný.

„Ne.“ Krátce a jednoduše, se sebejistotou někoho, kdo nikdy nemusí nic vysvětlovat. Další minutu jsme vedle sebe kráčeli mlčky, než řekl: „Abych odpověděl na vaši předchozí otázku. Víím, že se Luise líbíte, protože ji znám. Bude to znít nelogicky, ale kdykoli na ni někdo udělá dojem, přestane si ho všímat. Zaměří se na ty, kterými si není jistá.“

Už jsem si tak zvykla na jeho náhlé změny témat, že jsem ani nehnula brvou.

„Možná.“ Uvěřím tomu, až dostanu smlouvu. „Jak to, že ji tak dobře znáte?“

Luisa byla asi o dvacet let starší než Christian, ale to nic neznamenal. Starší ženy spaly s mladšími muži každý den. Vysvětlovalo by to, proč se tak rozzářila, když ho uviděla.

Na čele se mi udělala drobná vráska z důvodu, který jsem nedokázala pojmenovat.

„Přátelím se s jejím synovcem. A ne, nikdy jsem s ní nespál.“ V jeho hlase zazněl náznak smíchu.

Tváře mi vzplály ještě víc, ale když jsem promluvi-la, můj hlas zněl našťestí normálně. „Děkuju za infor-maci, ale váš milostný život mě nezajímá.“

„Nikdy jsem neřekl nic o milování, slečno Alonsová.“

„Fajn, nezajímá mě váš *sexuální* život.“

„Hmm. To je škoda.“ Náznak smíchu zesílil.

Jestli se mě snaží vyvést z rovnováhy, rozhodně se mu to nepovede.

„Jo, ale jen pro vás,“ pronesla jsem sladce.

Zastavili jsme se před mým hotelem. Světlo z oken svítilo na jednu polovinu Christianova obličej, druhá zůstávala ve stínu. Světlo a tma.

Dvě strany jedné mince.

„Ještě jedna věc.“ Můj dech tvořil ve vzduchu drobné bílé obláčky. „Proč jste se dneska objevil na té večeri?“

Nepřišel tam kvůli Luise; za celou dobu s ní sotva promluvil.

V jeho očích se objevil stín, než se potopil pod chladnou jantarovou hladinou. „Chtěl jsem někoho vidět.“

Ta slova zůstala viset ve vzduchu mezi námi. Až do teď jsem si neuvědomila, jak blízko jsme si byli.

Kůže, koření a zima. To bylo všechno, co existovalo, než Christian udělal krok dozadu a pokynul mi hlavou k hotelu. Jasně odmítnutí.

Otevřela jsem ústa a pak je zase zavřela, když jsem se protáhla kolem něj.

Teprve když jsem došla k otáčivým skleněným dveřím, zvědavost přemohla mé váhání.

Otočila jsem se a napůl jsem čekala, že Christian už bude pryč. Zůstal však stát u paty schodiště. Tmavé vlasy, tmavý kabát a tvář, která byla svým způsobem ještě přitažlivější, když zůstávala ve stínu.

„Koho jste chtěl vidět?“

Byla taková zima, až mě pálily plíce, přesto jsem čekala na jeho odpověď.

V jeho očích se objevilo pobavení a ještě něco jiného, nebezpečného, než se odvrátil. „Dobrou noc, Stello.“

Ta slova mi zněla v uších i poté, co jeho siluetu pohltila noc.

Hlasitě jsem vydechla a po celém těle mi naskočila husí kůže.

Nicméně myšlenky na Christiana, Luisu i Delamonte se úplně rozplynuly, když jsem vešla do svého pokoje a zkontrolovala telefon. Na obzoru byla katastrofa číslo čtyři.

Celý večer jsem nechala telefon v kabelce, protože jsem považovala za neslušné zírat u společné večeře na mobil a psát zprávy. Luisa to sice dělala, ale to bylo něco jiného. Ona byla hostitelka a mohla si dělat, co chtěla.

Teď jsem si uvědomila, že moje snaha působit profesionálně by se mi mohla vymstít, protože jsem viděla na obrazovce spoustu zmeškaných hovorů a textovek od Meredith. Poslední nepřijatý hovor byl dvacet minut starý.

Ach, bože.

Co se stalo? Jak dlouho se mi snažila dovolat?

Když jsem vytočila její číslo, hlavou se mi honily desítky možností. Srdce jsem měla až v krku a dlaně se mi lepily potem.

Možná v kanceláři hořelo nebo jsem zapoměla poslat kabelku Prada zpátky do...

„Stello. Je hezké, že ses konečně ozvala.“ Její mrazivý pozdrav mi pronikl až do morku kostí.

„Moc se omlouvám. Dala jsem si telefon na tichý režim a teprve teď jsem si všimla...“

„Vím, kde jsi byla. Viděla jsem tě v pozadí Rayiných Instagram Stories.“

Přestože Meredith blogery pohrdala, svědomitě sledovala jejich sociální sítě. Tvrdila, že musí mít přehled o konkurenci a současných trendech.

Zdalo se, že jsem jediná, kdo v tom vidí ironii.

Ztěžka jsem polkla. „Stalo se něco? Co pro tebe můžu udělat?“

Co na tom, že byla sobota a blížila se půlnoc. Něco jako rovnováha mezi prací a osobním životem pro mladší zaměstnance časopisu neexistovalo.

„Vyskytl se problém s focením na příští týden, ale vyřešili jsme to, zatímco ty sis užívala večírek,“ pronesla Meredith chladně. „Probereme to v pondělí. Buď u mě v kanceláři přesně v půl osmé ráno.“

Linka utichla a já jsem ztratila i poslední naději, že mi Meredith můj „prohřešek“ promine.

Měla jsem neodbytný pocit, že v pondělí v osm hodin ráno už nebudu mít práci.

4. KAPITOLA

Stella

MÁŠ PADÁKA."

Dvě slova. Čtyři slabiky. V duchu jsem se na ně připravovala už od toho sobotního, pozdně večerního telefonátu, ale přesto mě zasáhla jako rána do břicha.

Dýchej. Nádech, raz, dva, tři. Výdech, raz, dva, tři.

Nefungovalo to. Kyslík nedokázal obejít uzel v mém hrdle a před očima jsem měla mžitky, když jsem zírala na Meredithinu sedící postavu.

Usrkávala kávu a listovala nejnovějším číslem časopisu *Women's Wear Daily*, jako by mi během deseti vteřin nezničila život.

„Meredith, kdybych...“

„Přestaň.“ Zvedla ruku s pěstěnými nehty a tvářila se znuděně. „Vím, co se chystáš říct, ale na mém rozhodnutí to nic nezmění. Sleduju tě už dlouho a chci ti říct, že mi vadí tvůj nedostatek entuziasmu, Stello. A sobotní večer byl tou poslední kapkou.“

Měděná chuť krve mi naplnila ústa, tak tvrdě jsem se kousala do jazyka.

Nedostatek entuziasmu? *Nedostatek entuziasmu?*

Ráno jsem do kanceláře přicházela jako první a večer jsem odcházela jako poslední. Na natáčení jsem

odvedla osmdesát procent práce za zlomek ceny. Nikdy jsem si nestěžovala, ani když po mně vyžadovala ty nejnehoráznější věci. Například abych přiměla Chanel, aby mi poslali limitovanou edici couture šatů z *Paříže* do čtyřadvaceti hodin.

Jestli tohle byl nedostatek entuziasmu, tak jsem se otrásla při pomýšlení, co všechno by mohla považovat za přiměřenou míru obětavosti.

Meredith mé mlčení zřejmě pochopila jako souhlas. „Uznávám, že máš docela dobrý smysl pro styl, ale to mají i tisíce dalších dívek, které by zabíjely kvůli tomu, aby mohly být na tvém místě. A ty tady očividně nechceš být. Vidím ti to na očích pokaždé, když s tebou mluvím. Upřímně řečeno, myslím si, že jsme tě vůbec neměli zaměstnávat. Tvůj blog má dostatečnou návštěvnost, abychom tě mohli považovat za konkurenci, a naše smlouva zakazuje zaměstnancům zapojovat se do konkurenčních obchodních praktik. Jediný důvod, proč jsme tě nevyhodili už dřív, byl ten, že tvůj vedlejšák až doposud nezasahoval do tvé práce.“ Meredith se znovu napila kávy. „Ale v sobotu večer k tomu došlo. Ještě dnes dostaneš e-mail s oficiální výpovědí.“

Při vyhlídce, že přijdu o práci, se mi sevřely plíce panikou. Zároveň jsem cítila i něco jiného.

Vzteky.

Meredith klidně mohla vyrukovat s další desítkou výmluv. Obě jsme věděly, že se mě už roky touží zbavit. Byla součástí staré gardy, která nesnášela změny, jež do společnosti přinesli blogeři. A svou zášť si vybíjela na mně.

Možná kdyby ses ke svým zaměstnancům chovala lépe, dokázala bych projevit víc nadšení. Možná kdybys nebyla tak nejistá, viděla bys, jak můj blog může časo-

pisu pomoci, a ne ublížit. V této souvislosti by ses možná měla podívat na mého průvodce odstíny pleti, který jsem zveřejnila minulý týden, protože barva tvého topu ti vůbec nelichotí.

Na jazyk se mi hrnul příval urážek, což u mě bylo nezvyklé. Naštěstí jsem je spolkla dřív, než některá z nich mohla vyklouznout a dostat mě na černou listinu v téhle branži.

Nechtěla jsem nic jiného než pracovat v módním průmyslu a být nablízku Mauře. Proto jsem zůstala ve městě a našla si práci v *DC Style*, navzdory naléhání rodičů, abych dělala něco „příhodnějšího pro člena rodiny Alonsových“.

Vzdala jsem se spousty věcí kvůli jiným lidem, ale moje vysněná práce mezi ně nepatřila. Teď se mi to bohužel vymklo z rukou a dostala jsem padáka.

„Rozumím.“ Přinutila jsem se ke křečovitému úsměvu.

„Do odpoledne si odnes věci,“ dodala Meredith, aniž by vzhledla od počítače. „Na stole už máš připravené krabice.“

Když jsem vyšla z její kanceláře a zamířila ke svému stolu, po kůži se mi rozlilo ponížení. Všichni už zjevně věděli, že jsem dostala výpověď. Někteří kolegové po mně vrhali soucitné pohledy, jiní neskrývali úšklebky.

Žádná z jejich reakcí se však nemohla srovnávat s tím, co mi řeknou rodiče, jakmile jim povím, co se stalo. Už tak nesouhlasili s tím, abych „promrhávala“ titul z Thayerovy univerzity v módní branži. A až zjistí, že jsem dostala padáka...

Roztřáslý se mi ruce, než jsem se silou vůle dala dohromady a třes zklidnila. Odmítala jsem svým spolupracovníkům dopřát radost z toho, že mě vidí zpo-

cenou a poníženou. Posbírala jsem krabice a vyrazila z kanceláře s co největším klidem a důstojností.

Všechno bude v pořádku. Všechno je v pořádku.

Cestu domů Uberem jsem měla rozmazanou. Nemohla jsem si přestat představovat tváře svých rodičů, až zjistí, co se stalo. Zklamání a odsudek. A co hůř, nevyřčené: *My jsme ti to říkali.*

Říkali jsme ti, že práce v módním časopisu není nic solidního.

Říkali jsme ti, abys netrávila tolik času na svém blogu. Je to jen koníček, a ne práce.

Říkali jsme ti, abys se svým vzděláním dělala něco smysluplnějšího. Můžeš být právničkou v oblasti životního prostředí jako tvoje máma, nebo aspoň pracuj pro nějaké seriózní noviny.

A to byl jen jeden z důsledků mého vyhazovu.

Zatím jsem vůbec nepřemýšlela o tom, jaký dopad to bude mít na mé finance nebo na mou schopnost najít si jinou práci. Na hrudi jsem cítila bolest, ale nějakým způsobem se mi podařilo vrátit se zpět do svého bytu, než jsem se zhroutila.

Kartonové krabice s věcmi z mého kancelářského stolu přistály na zemi vedle mě, když jsem klesla na podlahu v obývacím pokoji a zavřela oči.

Všechno je v pořádku.

Všechno je v pořádku.

Všechno je v pořádku.

Tichá mantra dokázala zklidnit můj přerývaný dech.

Tohle nebyl konec světa. Lidi dostávali výpověď každý den a pořád mi chodily peníze z blogu a z partnerství se značkami.

Navíc jsem mohla prodat část svého šatníku a získat tak další hotovost. Peníze, které za to dostanu, nebudou nic moc, ale pořád lepší než nic.

A když bude nejhůř, můžu přistoupit na nějaký dobře placený projekt, který jsem v minulosti odmítla.

Odmítala jsem spolupracovat se značkami, jejichž výrobky jsem neměla v oblibě. Bradyho občas přivádělo k šílenství, že jsem byla tak vybíravá ohledně oblečení, které jsem nosila, a produktů, které jsem používala. Výrazně to brzdilo můj výdělečný potenciál, ale raději jsem vydělávala méně a byla upřímná, než abych propagovala něco, co mi bylo proti srsti.

Ale to bylo samozřejmě v době, kdy jsem měla plat za plný úvazek, doplněný příjmem z vedlejší činnosti.

Všechno je v pořádku.

Všechno je v pořádku.

Všechno je...

Známý zvuk vyzvánění mě vytrhl ze zamyšlení.

Přinutila jsem se otevřít oči a podívat se na displej mobilu.

Brady.

Byla jsem v pokušení nechat hovor spadnout do hlasové schránky, ale možná by pro mě mohl mít nějakou zajímavou nabídku. Souhlasila bych s čímkoli placeným.

No, skoro s čímkoli.

„Ahoj.“ Můj hlas zněl chraplavě, ale aspoň jsem nebrečela.

„Jak to šlo?“ V pozadí se ozval klakson auta, což téměř přehlušilo Bradyho hlas. „Ignorovala jsi všechny moje telefonáty! Okamžitě mi řekni veškerý podrobnosti.“

Za spánky mi začala pulzovat migréna. „Co jak šlo?“

„No přece ta schůzka s *Delamonte*. Malý ptáček mi zacvrlikal do ucha, že ta večere byla ve skutečnosti

konkurz na novou ambasadorku značky. Takže mi všechno povyprávěj. Líbila ses jim, nebo ne?“

Připomínka Delamonte mi nijak nezlepšila náladu. „Líbila. Jen ne tolik jako Raya.“

Ať si Christian říkal, co chtěl, byla jsem přesvědčená, že smlouva s Delamonte je ztracený případ. Pokud si nedokážu udržet práci v relativně bezvýznamném časopise, tak jak bych mohla být ambasadorkou jedné z předních módních značek?

Technicky vzato mezi tím nebyla přímá souvislost, ale ve své šokované, zpanikařené mysli jsem to tak vnímala.

Po mém prohlášení následovala krátká pauza, než Brady vybuchl. „Děláš si ze mě prdel? Viděla jsi ty boty, co měla Raya na sobě v posledním příspěvku? Vrchol nevkusy. To absolutně není ve stylu Delamonte. Ty jsi Delamonte! Tvůj styl je pro ně zatraceně dokonalý, je to jako... jako by tě sami stvořili ve své supertajné laboratoři, nebo tak něco.“

„Hmm... no, Raya má víc sledujících než já a má Adama. Pomáhají si navzájem.“

Nerada jsem se utápěla v sebelítosti, ovšem jakmile jsem se do toho pustila, nemohla jsem přestat.

Už roky jsem se snažila dosáhnout milionu sledujících, a Raye se to podařilo díky dvěma příspěvkům o svém novém příteli a za použití tipů, které dostala ode mě!

Nechápejte mě špatně. Nevadilo mi podělit se o to, co jsem věděla. Život z větší části nebyl žádná soutěž. Ale lhala bych, kdybych tvrdila, že mě to neštve.

„Podařilo se jí to jen díky Adamovi,“ zabručel Brady. „Nerad to říkám, ale influencerské pářečky jsou to, co právě teď nejvíc frčí. Málokdy člověk vidí, že by takhle raketově rostli jednotliví influenceři. Lidi rádi sledují milostný život jiných lidí. Je to zvrácený.“

Suše jsem se zasmála. „No, v tom případě mi asi není pomoci.“

Ačkoliv to možná bude znít zvláště, měla jsem pocit, že seznámit se s někým solidním ve Washingtonu bylo téměř nemožné.

Na druhou stranu... už jsem neměla práci, která by mi zabírala veškerý čas, takže...

O *DC Style* Bradymu řeknu, až budu mít čas to sama zpracovat. Kdybych o tom mluvila, bylo by to příliš skutečné, a mně se teď hodilo žít ve světě iluzí.

Brady byl potichu, až jsem si myslela, že se spojení přerušilo, protože Brady *nikdy* nemlčel. Už jsem se ho chtěla zeptat, co se děje, když konečně znovu promluvil.

„Ale mohla bys s tím začít...“, vyslovil pomalu.

Moje migréna zesílila. „O čem to mluvíš?“

„Napadlo mě, že by sis mohla najít přítele. Přemýšlej o tom.“ Jeho hlas byl teď vzrušený. „Tvoji sledující nikdy neviděli, že bys s někým chodila. Ty nikdy nerandíš, že? Představ si, že bys s tím začala. Začali by *šilet*! A podívej se, co párečky postují na sociálních sítích. Lidi ty sračky žerou. Co nevidět bys měla milion sledujících! A když se ti to podaří, Delamonte si toho všimne. Šušká se, že konečné rozhodnutí padne až za několik týdnů. Věř mi. Už teď se jim líbíš – já *vím*, že ano. Jen je musíš trochu popostrčit.“

Spadla mi brada.

„Děláš si legraci? Přece nemůžu někoho sbalit jenom proto, abych měla víc sledujících a získala práci!“

„Tak buď upřímná. Najdi si falešného přítele a můžeš mu říct pravdu. Někoho, kdo z toho taky bude mít nějaký prospěch.“

„Dalšího influencera?“ Při té vyhlídce jsem se mimoděk otřásla.

Takhle diskuse byla úplně zbytečná, protože neexistovala možnost, že bych udělala to, co mi Brady právě navrhoval. Z představy, že si musím najít přítele, abych byla považována za „zajímavou“, mi naskakovala husí kůže.

Naše společnost významně pokročila od těch dob, kdy ženy nemohly nikam jít ani nic dělat bez souhlasu svého manžela. Ale smutná pravda byla, že naše hodnota stále souvisela s naší schopností „ulovit“ partnera, přinejmenším v očích společnosti.

Důkazem byl mimo jiné fakt, jak často se mě lidé ptali, proč ještě nemám přítele. Jako by to, že jsem single, byl problém, který musím co nejrychleji vyřešit, a ne volba, již jsem dobrovolně udělala. Jako by to, že nemám partnera, znamenalo, že jsem nedostatečná.

Neměla jsem nic proti randění. Všem, kteří našli toho pravého, jsem to upřímně přála a sama jsem tomu byla otevřená.

Ale byla jsem si jistá, že se ten pravý neobjeví za pomoci lstí, ke které bych se uchýlila jenom proto, abych získala více sledujících na sociálních sítích a posunula se ve své kariéře.

„Možná nějaký další influencer,“ řekl Brady zamyšleně. „Nebo někdo, kdo by měl prospěch z toho, že bude mít po svém boku krásnou ženu.“

Zvedl se mi žaludek.

„Ve tvém podání to zní tak slizce. V žádném případě.“ Zavrtěla jsem hlavou, jako by mě snad mohl vidět. „Nemám čas ani energii na skutečný *ani* falešný vztah.“

„Stello, říkám ti to jako tvůj kamarád a manažer.“ Jeho hlas byl vážný a přísný, což se mu vůbec nepodobalo. „Chceš tu smlouvu s Delamonte? Chceš mít milion sledujících? Chceš ukázat Raye a všem ostatním

holkám, které ti nepřejí úspěch, že máš pořád na to, aby ses udržela na špici? Tak si najdi přítele.“

Bradyho slova mi běžela hlavou ještě dlouho poté, co jsem zavěsila.

Bylo jednadvacáté století. Neměla bych s někým chodit jenom proto, abych byla významná.

Ale i když jsem si to nerada přiznávala, měl pravdu. Existoval důvod, proč celebrity vždycky zázračně vstupovaly do vztahů před vydáním alba nebo premiérou filmu a proč svobodní politici málokdy vyhrávali kampaně.

Promnula jsem si spánky.

Představa, že bych měla falešného přítele, mi připadala absurdní, ale bylo to vážně tak nepředstavitelné?

Když mohly filmové hvězdy s někým „chodit“ kvůli publicitě, mohla bych to udělat i já. To, že jsem nebyla celebrita, bylo nepodstatné; princip byl stejný.

Nemohla jsem uvěřit, že jsem o tom uvažovala.

Otevřela jsem Instagram a zírala na číslo nahoře na svém profilu: *899.000*. Na tomto počtu sledujících jsem zůstala zaseknutá už přes rok a najednou mi to připomnělo, kam ve svém životě směřuju – nikam. Stejně město, stejná rutina den co den.

Vidina milionu sledujících a toho, co by to představovalo, se přede mnou vznášela jako třpytivý diamant.

Potvrzení, že to, co dělám, má smysl. Další příležitosti. Úspěch.

A stačilo by, kdybych...

Číslo *899.000* na mě zíralo, jako by se mi vysmívalo.

Věděla jsem, že z počtu sledujících nemám odvozovat svou hodnotu, ale toto číslo ovlivňovalo můj příjem a živobytí.

Možná se ozvalo moje ego.

Třeba jsem chtěla všem, včetně sebe, dokázat, že krev, pot a slzy, které jsem vložila do růstu účtu, nebyly zbytečné.

Nebo měl možná Brady pravdu a já jsem potřebovala zásadní změnu.

Ať už to bylo cokoli, přimělo mě to zavřít aplikaci a začít listovat seznamem svých kontaktů.

Zírala jsem na jednotlivá jména a oči se mi instinktivně zaměřily na ta mužská.

Nemůžu uvěřit, že o tom uvažuju.

Ale byla jsem bez práce a neměla jsem co ztratit... kromě své morální integrity.

Bohužel, charakter mi účty nezaplatí, a přece se nechystám krást nebo někoho zavraždit. Byla by to jen malá neškodná lež, která by mi pomohla lépe prodávat mou online prezentaci.

Zuby se mi zaryly do spodního rtu.

A pak, než jsem si to stačila rozmyslet, jsem zavolala prvnímu kontaktu ze svého seznamu, který se mi docela zamlouval.

„Ahoj, Trente, tady Stella. Víím, že už jsme spolu dlouho nemluvili, ale chtěla bych se tě na něco zeptat...“

5. KAPITOLA

Stella

PŘECENILA JSEM POČET heterosexuálních single mužů, které jsem znala.

Po prověření kontaktů jsem našla tři, kteří by potenciálně mohli plnit roli mého falešného přítele, a po dvou katastrofálních testovacích schůzkách se toto číslo ztenčilo na jednoho.

První se mi po celou dobu snažil prodat kryptoměny, zatímco druhý mě mezi předkrmem a dezertem požádal, abych mu ho na záchodě vykouřila.

Než nastal čas třetího rande, můj optimismus připomínal vyhasínající uhlík. Držela jsem se však toho mihotavého plamene, jako by to byla moje poslední naděje.

Což taky byla.

Nikdo nevěděl, kdy Delamonte oznámí své rozhodnutí, ale muselo to být brzy. Měla jsem jen omezený čas, abych si našla falešného přítele, zveřejnila pár fotek a modlila se, aby to oživilo můj účet. Pokud šlo o nabídky konkurenčních značek, každá maličkost mohla pomoci.

Nebyl to ten nejlepší nebo nejpromyšlenější plán na světě, ale byl to plán. Bez ohledu na to, jak absurd-

ní to bylo, měla jsem pocit, že konečně přebírám kontrolu nad svým životem – že nejsem úplně bezmocná a stále mám sílu utvářet svou budoucnost. Bylo to to jediné, co mě v tu chvíli drželo nad vodou.

„Do třetice všeho dobrého.“ Znělo to nadějně, ale zároveň unaveně a trochu váhavě.

Vrhla jsem se na nápad s přítelem, jak tomu říkal Brady, protože jsem neměla na vybranou. V duchu jsem však sebou trhla pokaždé, když jsem si představila, co by to obnášelo.

Podvod. Lež. Předstírání, že jsem někým, kým jsem nebyla.

Za ta léta jsem si vypěstovala úzké vztahy s některými sledujícími. Několik z nich se mnou bylo už od prváku na vysoké, kdy jsem začala postovat první zrnité fotky.

Při pouhém pomyšlení, že bych zradila jejich důvěru, se mi zvedl žaludek.

Nicméně nemohla jsem Mauru nechat na holičkách. A když jsem k sobě byla upřímná, *doopravdy* jsem chtěla milion sledujících.

Byl to velký milník. Dveře, které by se mi otevřely k tisíci dalších příležitostem a dokázaly, že nejsem takovým zklamáním, za jaké mě považovali moji rodiče.

Mí přátelé si mysleli, že mám dokonalou rodinu. Nikdy jsem jim neřekla pravdu, protože mi to připadalo jako triviální problém. Kritických rodičů bylo dvanáct do tuctu.

Ale to neznamenal, že to nebolelo.

Neřekli to pokaždé nahlas, ovšem když se na mě podívali, viděla jsem v jejich očích zklamání.

Zhluboka jsem se nadechla, uhladila si rukou přední část šatů a naposledy zkontrolovala vzhled v zrcadle na chodbě.

Vlasy stočené do elegantního uzlu, náušnice, které mi dodávaly šmrnc, a rtěnka, která rozzářila mou bleudou pleť.

Dokonalé.

Sjela jsem výtahem do přízemí a cestou si zkontrolovala e-maily. Chtěla jsem vědět, jestli mi nepřišla odpověď z Delamonte nebo nabídka práce od některé z těch asi deseti společností, kam jsem minulý týden poslala svůj životopis.

Nic.

Žádné zprávy byly dobré zprávy, nebo ne? Možná ne ohledně práce, ale rozhodně co se týkalo Delamonte.

Dokud neobdržím e-mail nebo tiskovou zprávu oznamující novou ambasadorku jejich značky, nechtěla jsem si připustit žádné negativní myšlenky. Nechtěla jsem se vinou své vlastní negativity připravit o příležitost.

Dveře výtahu se s cinknutím otevřely. Vystoupila jsem a přešla palcem po krystalech na svém náhrdelníku. Růženín pro štěstí, citrín pro pozitivní vibrace.

Doufám, že to bude fungovat.

„Ahoj, Stello!“ ozval se dychtivý hlas. Recepční se na mě doširoka usmíval a díval se na mě svýma psíma očima.

Pustila jsem náhrdelník a úsměv opětovala. „Ahoj, Lanci. Zase máš noční směnu?“

„To se stává, když je člověk nejmladší v týmu.“ Přehnaně si povzdechl, než si mě začal prohlížet. „Dneska jsi celá vyparáděná. Jdeš na rande?“

Část mého já se krátce bavila myšlenkou, že bych ho požádala, aby se on stal mým falešným přítelem, ale rychle jsem ten plán zavrhla. Z mnoha důvodů to nebyl dobrý nápad, přičemž nejmenší z nich byl ten, že pracoval v budově, v níž jsem bydlela.

„Ano.“ Zatočila jsem se kolem dokola a stříbrná sukň se mi rozvlnila kolem boků. Doplnila jsem ji přílehavým černým svetříkem a elegantními kozačkami. „Jak vypadám?“

„Vypadáš nádherně.“ V jeho hlase byl zádušný tón. „Jako vždy...“

Nedostal šanci dokončit větu, protože jsem narazila do cihlové zdi. Klopýtla jsem a instinktivně natáhla ruku, abych se zachytila.

Moje prsty se dotkly měkké vlny a mužného tepla.

To není zed', zaznamenala moje omámená mysl.

Oči mi putovaly vzhůru na špičaté klopky černého obleku, rozepnutý límeček bílé košile a opálené, silné, mužné hrdlo, než spočinuly na dokonalé tváři, jejíž krása byla zastíněna nesouhlasem.

„Slečno Alonsová.“ Z Christianova chladného hlasu mi naskočila husí kůže. Nebylo v něm ani stopy po hravém tónu z New Yorku. „Už zase odvádíte pozornost mých zaměstnanců od jejich práce?“

Zase? Nikdy jsem nic takového nedělala. Jenom jednou mi Lance pomohl odnést balíček k výtahu a další obyvatelka domu musela asi dvě minuty počkat.

Sundala jsem ruku z Christianovy hrudi. Žár jeho pohledu mě pálil až v kostech, i když jsem ustoupila a zdvořile se usmívala.

Klidný, chladný, vyrovnaný.

„Jen jsme si chvíli povídali, protože mě zajímal Lanceův názor na něco konkrétního. Ale když už jste tady, mohla bych se zeptat i vás.“ Znovu jsem se zatočila kolem dokola. „Co myslíte? Hodí se tohle oblečení na rande?“

Ještě jsem ani nedokončila první otočku, když se Christianova ruka sevřela kolem mé paže.

Když jsem vzhlédla, nesouhlas v jeho očích se

změnil v náznak něčeho temnějšího. Nebezpečnějšího.

Pak jsem zamrkala a temnota zmizela, nahradila ji jeho obvyklá, chladná zdvořilost.

Což mě nějakým způsobem zneklidnilo ještě víc.

„Jdete na rande.“

Christian měl talent vyslovovat otázky tak, aby nezněly jako otázky.

„Ano.“ Nevěděla jsem proč, ale rozčílilo mě to. „To znamená, že někoho vezmete na skleničku, na večeři, možná proběhne nějaké držení za ruce... Asi to neznáte, ale měl byste to někdy zkusit, pane Harpere. Možná by vám to udělalo dobře.“

Možná by se trochu uvolnil.

Přes všechny svůj šarm a bohatství byl napjatější než pružina v těch jeho hodinkách značky Audemars Piguet. Bylo to poznat z jeho chůze, držení ramen i nepřírozeně dokonalého vzhledu.

Ani jeden vlásek nakřivo, ani smítko na oblečení.

Christian Harper byl muž, který musel mít vše pod kontrolou, včetně svých pocitů.

Zíral na mě a čelist měl tak napjatou, že jsem prakticky slyšela, jak mu skřípou zuby. „Já se s nikým nedržím za ruce.“

„Fajn, žádné držení za ruce. Tak tedy objímání na lavičce s výhledem na řeku, šeptání do ucha a polibek na dobrou noc. Nezní to hezky?“

Když jsem viděla, jak se mu zkřivily rty, potlačila jsem smích. Soudě podle jeho výrazu ho ta představa nadchla stejně, jako kdybych ho hodila do kádě s bublající kyselinou.

„Vy obvykle nechodíte na rande.“

Mé pobavení se vytratilo a nahradil ho osten podráždění. Myslel si, že ví všechno. „To přece nemůžete vě-